

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5C/6/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513201996
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Dubjelová
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2015:8513201996.6

Rozhodnutie

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Juditou Dubjelovou v právnej veci žalobkyne I. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom N. XXX, pr. zast. JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom, AK, Garbiarska 20, Stará Ľubovňa proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, pr. zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, AK, Boženy Němcovej 22, Košice v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku takto

rozhodol:

Súd z r u š u j e rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, 040 01 Košice, IČO 44325452, vydaný rozhodcom JUDr. Bohumírom Zaujecom, sp. zn. 2C/1299/2012 zo dňa 19.1.2012 v právnej veci žalobcu Rapid Life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71, Košice, IČO: 31690094 proti žalovanej I. H., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX N. XXX o zaplatenie sumy 43,04 eur.

Žalovaný Rapid Life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904 je p o v i n ť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Žalobkyňa I. H. sa podaným návrhom doručeným súdu dňa 23.4.2013 domáhala, aby súd zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice rozhodcu JUDr. Bohumíra Zaujeca sp. zn. 2C/1299/2012 zo dňa 19.1.2012.

Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 1.8.2007 uzavrela ako poistník so žalovaným ako poistiteľom poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXX. Žiadosťou o zrušenie poistnej zmluvy doručenu žalovanému dňa 17.8.2010 predmetnú poistnú zmluvu písomne vypovedala. Oznámením o zániku poistenia zo dňa 6.9.2010 jej žalovaný oznámil, že k zániku poistnej zmluvy došlo dňa 2.10.2010 o 00.00 hod. Žalovaný zároveň v predmetnom oznámení vyúčtoval žalobkyni aj konečný stav finančného plnenia poistnej zmluvy ku dňu zániku poistenia, pričom žalobkyni na základe predmetného vyúčtovania vznikol preplatok vo výške 184,45 eur, ktorý jej bol následne zo strany žalovaného prostredníctvom poštovej poukážky vrátený. Následne si žalovaný návrhom na začatie konania o zaplatenie 43,04 eur a návrhom na splátkový kalendár zo dňa 2.1.2012 uplatnil na Arbitrážnom súde v Košiciach osobitnú pohľadávku vo výške 43,04 eur s príslušenstvom, ktorá mala zodpovedať nákladom žalovaného vynaloženým na uzavretie poistnej zmluvy. Rozsudkom uvedeného rozhodcovského súdu zo dňa 19.1.2012, sp. zn. 2C/1299/2012 bolo žalobkyni ako spotrebiteľke uložené zaplatiť žalovanému v lehote 5 dní odo dňa doručenia predmetného rozhodcovského rozsudku sumu 43,04 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur. Predmetné rozhodnutie bolo žalobkyni doručené dňa 16.4.2013.

Rozhodcovský rozsudok navrhla zrušiť z dôvodu, že rozhodcovská doložka uvedená v rámci všeobecných poistných podmienok (ďalej len VPP), na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, je neprijateľnou podmienkou spôsobujúcou značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa, t.j. žalobkyne, v dôsledku čoho je neplatná, a to s poukazom na § 53 ods. 1 a 4 a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (OZ). Ďalej uviedla, že ako

spotrebiteľ a osoba, ktorá chcela uzavrieť poisťnú zmluvu postupujúc na základe pokynov a v dobrej viere podpísala všetky žalovaným predložené dokumenty, pričom nemohla ani len tušiť, k čomu všetkému sa má zaviazat' podpísaním VPP, ktoré predstavuje 13 strán husto a drobno napísanými písmenami písaného textu. V prípade, že by VPP nepodpísala, nedošlo by ani k uzavretiu poisťnej zmluvy. Ak by podpísanie VPP malo i napriek uvedenému obstať ako platný úkon, vyslovila názor, že v tomto prípade nejde o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku s poukazom na § 53 ods. 2, 3 a 5 OZ a § 39 OZ. Okrem uvedených dôvodov sú podľa nej splnené ďalšie podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) a j) zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskou doložkou v znení predmetnej poisťnej zmluvy, došlo jednoznačne k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa, pretože pri absencii rozhodcovskej doložky by si žalovaný musel uplatniť svoj nárok súdnou cestou na príslušnom súde v obvode podľa bydliska žalobkyne, čo je pre žalobkyňu neporovnateľne výhodnejšie a hospodárnejšie ako zúčastniť sa konania pred rozhodcovským súdom vzdialeným od bydliska žalobkyne okolo 100 km. Dohodou s takýmto znením si žalobkyňa ako spotrebiteľ jednoznačne a bezpochyby zhoršila svoje zmluvné postavenie. V danom prípade ide o zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom - žalovaným a spotrebiteľom - žalobkyňou. Zmluva predstavuje ukážkový príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa - žalovaného voči slabšej strane, spotrebiteľovi - žalobkyni. Zmluvu a VPP žalobkyňa nemala možnosť nijako upraviť, nakoľko tieto boli vopred predformulované a v takomto znení aj predložené na podpis. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe štatútu a procesných pravidiel, ktoré neboli žalobkyni známe, nebola o ich obsahu informovaná. Žalobkyňa pritom nemala žiadnu možnosť voľby iného súdu a už vôbec nie rozhodcu, čo ešte viac znevýhodňuje jej postavenie. Navyše v zmluve a VPP absentujú akékoľvek dohody a pravidlá o výbere rozhodcu, v procese sporu absentuje ústavná zásada „ústnosti“ - konanie prebehlo na základe písomností predložených žalovaným ako silnejšou zmluvnou stranou. Okrem toho je konanie pred rozhodcovským súdom pre žalobkyňu ako spotrebiteľa prísnejšie, a to pre kratšiu lehotu na podanie odporu (len 5 dní oproti 15 dňom na podanie odporu v konaní pred súdom), ďalej preto, že na odpor sa prihlíada len ak bol zaplatený súdny poplatok (v prípade súdneho konania to neplatí, na odpor sa stále prihlíada a súd poplatok vymáha), pre vysoké poplatky (napr. za podanie odporu 72 eur) a finančnú nevýhodnosť (žiadna možnosť oslobodenia žalobkyne ako spotrebiteľa od súdnych poplatkov).

Rozhodcovský súd je uvádzaný žalovaným v zmluvách bez možnosti jeho zmeny už 10 rokov a nie sú známe prípady, aby daný rozhodcovský súd rozhodol v neprospech žalovaného. Práve naopak rozhoduje zaujato a bez preskúmania platnosti, či existencie uplatňovaného práva, priznáva žalovanému automaticky to, čo si žalovaný uplatní.

Podstatou rozhodcovského konania by malo byť prostredníctvom zmluvnej voľnosti doplniť záväzkový vzťah a nie zaviazat' spotrebiteľa podrobiť sa rozhodnutiu rozhodcovského súdu, ktorý si vybrala protistrana. Spotrebiteľ okrem toho, že nemôže ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, nemôže tiež pre svoju ochranu využiť inštitúty priznané mu ako slabšej strane na základe zákona. Po vydaní rozhodcovského rozsudku nemá prakticky žiadnu možnosť v rámci dvojstranného konania žiadať o preskúmanie rozhodnutia. Žalobkyňa tiež poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2164/2010 zo dňa 1.11.2011, kde ústavný súd posúdil rozhodcovské doložky ako nepripustné, nakoľko v situácii, keď má rozhodca, ktorý nie je určený transparentným spôsobom, rozhodovať iba podľa zásad spravodlivosti a súčasne spotrebiteľ je zbavený svojho práva podať žalobu na civilný súd, znamenajú vo svojom dôsledku porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd doplnil, že napriek tomu, že môže existovať kvalitná hmotnoprávna ochrana spotrebiteľa, nie je táto ochrana realizovaná, pokiaľ nie je možné sa jej efektívne domôcť. V tomto zmysle dohoda medzi spotrebiteľom a podnikateľom týkajúca sa riešenia sporov v rozhodcovskom konaní neznamená, že sa tým otvára priestor pre ľubovôľu. Dojednanie v podobe rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve možno z ústavnoprávneho hľadiska pripustiť iba za predpokladu, že podmienky ustanovenia rozhodcu a dohodnuté podmienky procesného charakteru budú účastníkom konania garantovať rovnaké zaobchádzanie, čo vo vzťahu spotrebiteľ - podnikateľ znamená zvýšenú ochranu slabšej strany, t.j. spotrebiteľa a že dohodnuté procesné pravidlá budú garantovať spravodlivý proces vrátane možnosti preskúmania rozhodcovského nálezu inými rozhodcami, ako to umožňuje platný zákon o rozhodcovskom konaní. Záverom žalobkyňa zdôraznila, že oznámením o zániku poistenia jej žalovaný oznámil preplatok vo výške 184,45 eur a tento jej aj vyplatil, no následne sa domáha dlžnej pohľadávky vo výške 43,04 eur, čo považuje žalobkyňa za nekalé konanie zo strany žalovaného.

Žalobkyňa tiež žiadala, aby súd v súlade s ust. § 40 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku.

Súd poučil účastníkov konania o ich procesných právach a povinnostiach.

Žalovaný vo svojom vyjadrení v prvom rade vyslovil názor, že konanie o zrušenie rozhodcovského konania nie je spotrebiteľským sporom a konanie podlieha poplatkovej povinnosti zo strany žalobkyne. Konanie o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy (typické súdne konanie podľa O.s.p.) je potrebné odlišiť od konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku (osobitné konanie podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z.). V konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku všeobecnému súdu neprislúcha hodnotiť predmet sporu v merite veci, ani svojou činnosťou nahrádzať alebo hodnotiť dokazovanie vykonané rozhodcovským súdom, ale mal by iba preskúmať zákonnosť postupu a záverov rozhodcovského súdu z hľadísk a dôvodov taxatívne uvedených v § 40 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z.

Uviedol, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v skrátanom konaní a na základe podkladov predložených žalovaným a ko navrhovateľov v rozhodcovskom konaní (obdobne ako v konaní pred všeobecným súdom pri vydávaní platobného rozkazu). Namietal, že žalobkyňa v žalobe nešpecifikovala, kedy jej bol rozhodcovský rozsudok doručený a či dodržala zákonnú 30-dňovú lehotu na podanie žaloby, hoci je táto skutočnosť pre konanie významná vzhľadom na nezvratné účinky s ňou spojené - uplynutie prekluzívnej objektívnej lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Rovnako namietal, že zo žaloby nie je zistiteľné, či žalobkyňa podala voči rozhodcovskému rozsudku opravný prostriedok a kedy sa tak stalo. Uviedol, že nedošlo k odňatiu práva na prístup k rozhodcovskému súdu, keďže žalobkyňa mohla proti rozhodcovskému rozsudku podať odpor, čím by došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku vydaného v skrátanom konaní a vo veci by prebiehalo ďalšie konanie za účasti oboch účastníkov sporu. Skutočnosť, či bol podaný odpor proti rozhodcovskému rozsudku považuje za právne významnú, pretože v prípade podania odporu žalobkyňou je prednosť kompetencie rozhodcovského súdu pred súdom všeobecným daná zo zákona a všeobecný súd by nemal založenú príslušnosť v takomto spore konať a rozhodovať pre nedostatok podmienky konania. Preto vzniesol námietku podľa § 106 ods. 1 a 3 O.s.p. s návrhom na zastavenie konania alebo prerušenie konania do konečného rozhodnutia rozhodcovského súdu, ktorý začal konať ako prvý v danom spore. Ďalšou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná, bola osobitne a výrazne oddelená od ostatného textu VPP, a to práve z dôvodu, aby bola zrejme aj žalobkyňi ako účastníčke zmluvného vzťahu, aby si ju všimla a venovala jej náležitú pozornosť, pričom mala možnosť sa rozhodnúť, či ju podpíše alebo nie, pričom poisťný vzťah by ostal v ostatnom nedotknutý, aj ak by žalobkyňa osobitné zmluvné dojednania nepodpísala. Žalovaný považuje predmetnú rozhodcovskú doložku za platnú, a to aj s poukazom na rozhodnutie napr. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoE/51/2011. Uviedol tiež, že rozhodcovská zmluva bola pri uzatváraní zmluvy vysvetlená žalobkyňi tretím subjektom - viazaným finančným agentom, ktorým bola v danom prípade pani Q. J., a preto považuje žalovaný za nespochybniteľné, že vstupoval do poisťného vzťahu so žalobcom ako s informovaným spotrebiteľom. Žalovaný tiež predložil záznam o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 3.3.2008, ktorým preukazuje informovanosť a vedomosť žalobkyne o všetkých podmienkach vzťahu vrátane rozhodcovskej doložky.

Na základe žiadosti žalobkyne doručenej žalovanému dňa 17.8.2010 o zrušenie poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX došlo k zániku poistenia dňom 2.10.2010 s prebytkom poisťného vo výške 184,45 eur. Zánik poisťného vzťahu s bilanciou preplatku považuje žalovaný za nespornú skutočnosť.

Dňa 2.1.2012 podal na Arbitrážny súd Košice návrh proti žalobkyňi na vymoženie pohľadávky podľa časti XVII ods. 7a VPP z 21.5.2007, pričom pohľadávku vyčíslil vo výške 43,04 eur, ktorá zodpovedala nákladom žalovaného vynaloženým na uzavretie poistenia. Predmetom konania teda nebolo dlžné poisťné, ale osobitná pohľadávka vo výške províznej odmeny, ktorú žalovaný vyplatil sprostredkovateľovi poistenia za uzavretie poisťnej zmluvy, a to v súlade s čl. XVII. bod 7a) VPP po zániku poisťného vzťahu na žiadosť žalobkyne. Existenciu pohľadávky uplatnenej v rozhodcovskom konaní neovplyvňuje, že nebola započítaná pri ukončení poistenia a jej vznik a trvanie nie je viazané na osobitné písomné alebo iné upozornenie, či predchádzajúcu písomnú výzvu. Príslušné ustanovenie VPP totiž presne vymedzuje moment vzniku pohľadávky a o podstate a výške pohľadávky bola žalobkyňa ako klientka upovedomená finančným agentom (vychádzajúc z podpísaného záznamu o požiadavkách a potrebách klienta). Keďže predmetom rozhodcovského konania nebola pohľadávka, ktorej právnym dôvodom bolo zaplatené poisťné, ale samostatná

pohľadávka odlišná od poisťného a s poisťným nijako nesúvisiaca, oznámenie o zániku poistenia neobsahovalo oznámenie o tejto osobitnej pohľadávke. Oznámenie o bilancii poisťného preto nie je možné vykladať tak, že by malo znamenať aj zánik od poisťného odlišnej pohľadávky podľa časti XVII. ods. 7a VPP. S poukazom na označené skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd v prípade nesplnenia

podmienok pre vedenie súdneho konania konanie zastavil alebo žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalobkyni uložil nahradiť žalovanému trovy konania.

K rozhodcovskému súdu žalovaný poznamenal, že Arbitrážny súd v Košiciach je stálym rozhodcovským súdom, ktorý je nezávislý od žalovaného a žalovaný nemá ani nemal zriadený rozhodcovský súd na prejednávanie sporov v rozhodcovskom konaní.

Uznesením č.k. 5C/6/2013-69 zo dňa 22.10.2013 súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku č. 2C/1299/2012 zo dňa 19.1.2012 vydaného rozhodcom JUDr. Bohumírom Zaujecom, rozhodcom Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, Košice do právoplatného skončenia konania o zrušení rozhodcovského rozsudku sp. zn. 5C/6/2013.

Následne žalovaný doplnil svoje vyjadrenie k návrhu na začatie konania podaním zo dňa 6.12.2013, v ktorom poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov v rámci vykonávacieho konania, kde v obdobnej právnej veci súdy posúdili rozhodcovskú doložku za nepochybne individuálne dojednanú, a to uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 10CoE/48/2011-53 a č.k. 10CoE/51/2011-53, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoE/174/2011-53, sp. zn. 17CoE/224/2012 zo dňa 29.1.2013 a č.k. 17CoE/209/2012-93 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14CoE/235/2012 z 27.2.2013. Žalovaný poukázal na stav právnej neistoty, ktorý bol vyvolaný rozporom v rozhodovacej činnosti súdov, ktoré v obdobných skutkových veciach vyslovujú diametrálne odlišné právne názory, pričom takýto stav označil za neprípustný.

Taktiež oznámil, že v obdobnej veci bol úspešný so svojou sťažnosťou na Ústavnom súde SR, ktorý rozhodnutím sp. zn. II. ÚS 499/2012 zo dňa 10.7.2013 na neverejnom zasadnutí rozhodol o zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 5/2012 zo dňa 31.1.2012 a vrátení veci na ďalšie konanie pre porušenie ústavných práv sťažovateľa. Predmetná vec sa v základnom súdnom konaní dotýkala posudzovania identickej rozhodcovskej doložky, ako v tomto prejednávanom prípade. V tlačovej informácii Ústavného súdu SR pod bodom 9. je taktiež informácia o prijatí dvoch ústavných sťažností žalovaného na Ústavný súd SR v jednom konaní pod sp. zn. II. ÚS 382/2012 vo veciach dvoch konaní vedených na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6 Cdo 1/2012 a sp. zn. 5 Cdo 112/2012 a tieto sa rovnako týkajú namietnutia nesprávneho posúdenia identických rozhodcovských doložiek. S poukazom na uvedené podľa žalovaného vyplýva, že až využitím

ústavnej sťažnosti po niektorých pre žalovaného neúspešných prvostupňových, odvolacích a dovolacích konaniach dochádza k obratu v náhľade na platnosť rozhodcovskej doložky v konaní pred Ústavným súdom SR ako poslednou inštanciou dodržiavania ústavných práv žalovaného, ktorá nemôže zostať bez povšimnutia zo strany civilných súdov, ktoré rozhodujú obdobné spory žalovaného.

Žalovaný taktiež opätovne poukázal na skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola žalobkyni vysvetlená a dojednaná prostredníctvom tretieho subjektu - sprostredkovateľa poistenia, ktorým bola v danom prípade Q. J. a bola nepochybne dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka v zmysle § 53 OZ, a preto je vylúčené, aby sa považovala za neprijateľnú a neplatnú. Preto navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal aj na skutočnosť, že

rovnako ako žalobkyňa aj žalovaný vstupoval do základného poistného vzťahu ako dobromyseľný účastník s tým, že všetky ustanovenia poistného vzťahu boli dojednané medzi navrhovateľom a sprostredkovateľom poistenia, vrátane rozhodcovskej doložky.

Žalovaný poukázal na všeobecnú právnu argumentáciu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE 132/2013 zo dňa 26.6.2013 ku správne mu výkladu Smernice 93/13/EHS, a to jej prílohy 1 písm. q), ktorá hodnotí, čo je možné považovať za neprijateľnú podmienku, pričom táto interpretácia vychádza z nesprávneho prekladu, nakoľko vychádzajúc z originálu tohto ustanovenia, by mal slovenský preklad znieť „Nekalou podmienkou je zbavenie spotrebiteľa práva, alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu, alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory výlučne arbitrážou, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov.“ V tomto kontexte potom podľa žalovaného nemožno ujednanie rozhodcovskej doložky hodnotiť za nekalú podmienku, nakoľko rozhodcovské konanie je súčasťou legislatívne upraveného procesu. Záverom žalovaný z dôvodu hospodárnosti konania, keďže pred ústavným súdom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto konanie, žiadal, aby súd konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného pred Ústavným súdom SR sp. zn. II. ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012, v ktorom sa koná o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012.

Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa vyjadrila k námietkam žalovaného. K námietke žalovaného o individuálne dohodnutej rozhodcovskej doložke žalobkyňa uviedla, že rozhodcovská

doložka nebola dojednaná platne, pretože nebola dojednaná individuálne, keďže navrhovateľke nebola poskytnutá možnosť ovplyvniť obsah zmluvného dojednaní, iba jej bola ponúknutá možnosť súhlasiť, prípadne nesúhlasiť. Vyjadril názor, že v osobitnom zmluvnom dojednaní mal dať žalovaný žalobkyni na výber, či súhlasí alebo nesúhlasí, napríklad formuláciou „poistník a poisťovňa týmto vyjadrujú / nevyjadrujú...“, pričom voľbu by mala žalobkyňa označiť zakrúžkovaním, podčiarknutím, resp. nehodiace sa prečiarknuť. Takýmto daním na výber by bola splnená podmienka možnosti ovplyvniť obsah zmluvného dojednaní. Uviedol, že tvrdenie, že žalobkyňa mala na výber, či podpíše alebo nepodpíše osobitné zmluvné dojednanie je nesprávne, keďže vo VPP ani v Osobitných zmluvných dojednaniach nie je nikde výslovne ustanovené, že nepodpísanie, resp. nesúhlas s osobitnými zmluvnými dojednaniami nemá žiaden vplyv na platnosť poisťnej zmluvy, pričom poisťná zmluva a osobitné zmluvné dojednania boli na rovnakom tlačive. Tvrdenie, že nikde nie je uvedený ani opak neobstojí vzhľadom na princíp ochrany slabšej strany, a to spotrebiteľa. Žalobkyňa nebola informovaná, že v prípade nepodpísania osobitných zmluvných dojednaní, by poisťná zmluva platne vznikla. Taktiež poukázal na skutočnosť že nestačí, aby dal žalovaný žalobkyni možnosť súhlasiť so zmluvným dojednaním ako celkom, ale mal jej dať možnosť ovplyvniť obsah zmluvného dojednaní, a teda dať jej aj výslovne možnosť nesúhlasiť s dojednaním. Tým, že jej dal možnosť len súhlasiť s právnym úkonom, nedal jej výslovnú možnosť ovplyvniť samotný obsah právneho úkonu.

Vyššie uvedené je podporené aj účelom zákonného textu, a to ochranou slabšej strany spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, aby spotrebiteľ nebol žiadnym spôsobom nútený do zmluvného vzťahu, resp. do niektorých neprijateľných podmienok. Je neprípustné, aby žalovaný takýmto spôsobom zneužíval svoje dominantné postavenie.

Žalobkyňa nebola pri podpise zmluvy upozornená na význam osobitných zmluvných dojednaní žiadnym spôsobom. Zo strany finančnej agentky jej bolo povedané len to, aké krytie má jej poisťná zmluva a kde je potrebné zmluvu podpísať. Žalobkyni bolo povedané, že treba podpísať aj osobitné zmluvné dojednania bez ďalšieho vysvetlenia. Žalobkyňa podpisovala vopred pripravený formulár zo strany poisťovne, pričom obsah neprijateľnej podmienky - rozhodcovskej doložky nemohla ovplyvniť, teda rozhodcovská doložka nebola dojednaná individuálne.

Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa uviedla rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 17C/446/2012 zo dňa 08.04.2013, v ktorom sa uvádza, že osobitné dojednanie rozhodcovskej doložky je súčasťou VPP a aj keď má názov zvýraznený a žalobkyňa ho podpísala, tvorí súčasť VPP vopred naformulovaných žalovaných v rámci štandardnej formulárovej zmluvy a neodôvodňuje záver, že tu došlo k individuálnemu osobitnému dojednaniu, aj keď je takto naformulované. Naopak ide o zjavne sofistikované docielenie stavu, ktorý má formálne indikovať vyňatie rozhodcovskej doložky z režimu súdnej kontroly a takéto správanie sa dodávateľa súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax v zmysle cieľov Smernice 2005/29 o nekalých obchodných praktikách v čl. 5 a nasl.

K nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán spôsobenej dojednaním rozhodcovskej doložky žalobkyňa uviedla, že súd nemusí skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pretože ustanovenie §53 ods. 1 OZ definuje neprijateľnú podmienku ako ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach a následne v § 53 ods. 4 písm. r) OZ demonštratívny výpočet ustanovuje niektoré neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v zmysle legálnej definície neprijateľnej podmienky podľa ust. § 53 ods. 1 OZ, kde je ustanovené, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“), je zrejme, že skutočnosť, ak zákon ustanovil v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r), že rozhodcovské doložky sú neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a že neprijateľná podmienka je v zmysle ust. § 53 ods. 1 OZ sama o sebe podmienka, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, znamená, že nerovnováhu netreba dokazovať. Teda skutočnosť, že žalovaný uvádza tvrdenia, ktoré spôsobujú pochybnosti o tom, či neprijateľná podmienka spôsobuje nerovnováhu alebo nie, nemá v súvislosti s prejednávanou vecou žiaden právny význam. Podľa § 53 ods. 1 OZ nejde o neprijateľnú podmienku ak bola individuálne dojednaná. Je pritom nepopierateľným faktom to, že rozhodcovská doložka pod vecný rozsah podmienok „oslobodených“ od nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách nepatrí.

Žalobkyňa taktiež poukázala aj na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/446/2012 zo dňa 08.04.2013, v ktorom je uvedené, že súd pri zisťovaní, či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku, skúmal, či táto doložka nespôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa v zmysle §53 ods. 1 OZ. Vnútroštátny súd je povinný vykladať ustanovenia Smernice 93/13/EHS tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený smernicou. Súdny dvor konštatoval v rozhodnutiach C-243/08 zo dňa 4.6.2009 Panon GSM proti Ersébet Sustilné GYÓRFI v bode 40, že vopred stanovená podmienka

v zmluve uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska Smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá.

K námietke žalovaného podľa § 106 ods. 1 a 3 O.s.p. uviedol, že táto bola vznesená nesprávne, pretože súd prejedná vec aj vtedy, ak zistí, že vec nemôže byť podľa práva Slovenskej republiky podrobená rozhodcovskej zmluve, alebo že rozhodcovská zmluva je neplatná. Dohoda o rozhodcovskom konaní môže byť neprijateľnou podmienkou jednak v zmysle smernice a jednak aj v zmysle Občianskeho zákonníka. Nie je pravdou, že skutočnosť, ktorú právni zástupcovia odporcu zvyknú vo svojich vyjadreniach uvádzať, a to že v prípade ak dohoda o rozhodcovskom konaní je dohodnutá v poisťnej zmluve, znamená, že v takom prípade dohoda o rozhodcovskom konaní nemôže byť neprijateľnou podmienkou, pretože 19. odôvodnenie smernice nepovažuje za nekalé podmienky len podmienky, ktoré definujú alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, a teda nie dohody o rozhodcovskom konaní. Nie je pravdou, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve nemá byť podrobená súdnej kontrole z pohľadu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ale naopak v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ust. § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní a smernice Rady 93/13/EHS rozhodcovská doložka má byť podrobená súdnej kontrole z pohľadu nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Pokiaľ ide o súdny poplatok za podaný návrh, žalobkyňa uviedla, že sa domáha ochrany svojho práva v právnom postavení spotrebiteľa z dôvodu uzavretia právneho úkonu - poisťnej zmluvy, v rámci ktorej bola uzatvorená rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľských zmluvách, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná a na základe tejto skutočnosti sa môže v zmysle ust. § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozsudku len, ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Teda nie je pravdou, čo tvrdí žalovaný a to z dôvodu, že rozhodcovská doložka bola uzatvorená v spotrebiteľskej zmluve neplatne, a teda ide o spotrebiteľský spor, na základe ktorého sa spotrebiteľ domáha ochrany svojho práva - neplatnosti dojednania neprijateľnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách podľa osobitného predpisu, a to § 53 ods. 5 OZ a § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní. Okrem iného, ak by žalobkyňa nebola v rámci tohto sporu spotrebiteľom, nemohla by sa domáhať ochrany podľa ustanovení § 52 a nasl. OZ o spotrebiteľských zmluvách. Extenzívny výklad ust. § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov sa vzťahuje aj na tento konkrétny prípad.

Rozhodcovská doložka bola uzatvorená neplatne, a to ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve v zmysle ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle smernice Rady 93/13/EHS, ktorých účelom je ochrana slabšej strany, a to spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách. Ak by rozhodcovská doložka nebola považovaná za neplatnú od samého začiatku, bolo by to v rozpore so zásadou ochrany slabšej strany v spotrebiteľských

zmluvách a v prípade, ak by sa súd nepriklonil k zásade ochrany slabšej strany bez žiadneho právneho základu, išlo by o rozpor s princípom právnej istoty. Podkladom rozhodnutia arbitrážneho súdu bol od samého počiatku nulitný akt, a to neplatne dojednaná rozhodcovská doložka.

Napokon žalobkyňa poukázala aj na ďalšie rozhodnutia súdov v rovnakých alebo obdobných veciach (uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5CoE/110/2011, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13CoE/401/2011, uznesenie Okresného súdu Nové Mesto n/V, sp. zn. 2Er/190/2012, uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 5Er/1652/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.01.2012 sp. zn. 6 Cdo 228/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21.03.2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012). Záverom žalobkyňa zotrvala na tom, že rozhodcovská doložka je neplatná. Uviedla, že Smernica považuje rozhodcovskú doložku za nekalú podmienku a OZ ju nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Právny zástupca žalovaného v rovnakých veciach poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. sn. II. ÚS 499/2012-47, v ktorom Ústavný súd SR rozhodol, že v podobnej veci boli porušené ústavné práva odporcu. Toto tvrdenie je vzhľadom na obsah odôvodnenia a výrok nálezu vo vzťahu k tejto prejednávanej veci v plnom rozsahu bezpredmetné a zavádzajúce z toho dôvodu, že v uvedenom náleze Ústavný súd nerozhodoval o neplatnosti rozhodcovskej doložky, t.j. o hmotnoprávných ustanoveniach, ale o procesnoprávných ustanoveniach, či bolo alebo nebolo porušené právo odporcu na súdnu ochranu. Ústavný súd SR poukázal na určité nedostatky okresného súdu, ktorými pochybil v rámci vykonania

dokazovania. Ústavný súd SR v tomto prípade nerozhodol o platnosti rozhodcovskej doložky, ba ani sa jej platnosťou, či neplatnosťou, vo svojom náleze nezaobrá. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný sa zrejme týmito nekalými praktikami snaží zmiatť pozornosť súdu v tej najdôležitejšej veci týkajúcej sa predmetu sporu, a to, že rozhodcovská doložka bola uzatvorená neplatne, pretože nebola individuálne dojednaná, keďže navrhovateľka nemohla ovplyvniť obsah dojednania.

Pojednávania sa žalovaný nezúčastnil jeho neúčast' ospravedlnil právny zástupca, ktorý nežiadal pojednávanie odročit', preto súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v jeho neprítomnosti.

Na pojednávaní žalobkyňa, jej právny zástupca trvali na žalobe a právnych stanoviskách a právny zástupca žalovaného trval na svojich stanoviskách uvedených vo svojich písomných vyjadreniach.

Právny zástupca žalovaného navrhol žalobu zamietnuť, keďže je neurčitá, neobsahuje dôvod, na základe ktorého žiada žalobkyňa zrušiť rozhodcovský rozsudok, hoci podľa zákona o rozhodcovskom konaní je konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku prísne formálne. Uviedol, že v jeho vyjadreniach je presne a podrobne formulovaný priebeh a uzavretie rozhodcovskej doložky, takisto jej individuálne dojednanie a jej zákonný rámec, ktorý spĺňa všetky predpoklady ustanovené zákonom, aj judikátmi, ktoré sa používajú v bežnej praxi. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná. Tiež predložil preklad zhrnutia prípadu C 478/99 Európskej komisie európskych spoločenstiev, kde je výslovne uvedené, že súd musí skúmať neprijateľnosť rozhodcovskej doložky v čase, keď došlo k uzavretiu rozhodcovskej doložky.

Právny zástupca žalobkyne v reakcii na prednes právneho zástupcu žalovaného uviedol, že žaloba bola podaná z dôvodu uvedenom v § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len, ak jeden z účastníkov rozhodcovskej zmluvy popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Túto platnosť rozhodcovskej zmluvy popiera žalobkyňa z dôvodov uvedených v OZ, pričom opätovne poukázal na dôvody, pre ktoré považuje žalobkyňa rozhodcovskú doložku za neplatnú. Taktiež uviedol, že v čase uzavretia rozhodcovskej doložky, už neprijateľnosť danej podmienky bola uvedená v zákone.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 5C/6/2013-146 zo dňa 21.1.2014, ktorým žalobnému návrhu žalobcu vyhovel a zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice rozhodcu JUDr. Bohumíra Zaujeca sp. zn. 2C/1299/2012 zo dňa 19.1.2012, a zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 437,11 eur.

Voči predmetnému rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal postup prvostupňového súdu. Namietal, že v prejednávanej veci sa nejedná o spotrebiteľský spor, pretože rozhodcovský rozsudok nie je zmluvou a navyše, pre poisťovnú zmluvu z pohľadu Smernice 93/13/EHS sú odlišné pravidlá v súvislosti s ochranou spotrebiteľa. Namietal odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré je nepresvedčivé a poukázal na rozhodovacia prax iných súdov. Tvrdil, že rozhodcovská doložka je dojednaná individuálne a je platným právnym úkonom, teda v danej veci bola daná kompetencia rozhodcovského súdu na konanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V uvedenej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, kde rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná.

Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/77/2014-187 zo dňa 15.4.2014 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na procesné vady prvostupňového súdu, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odňatie práva účastníkovi konania konať pred súdom. Uložil preto prvostupňovému súdu v prejednávanej veci vykonať dokazovanie zákonom predpokladaným spôsobom, zákonným spôsobom vo veci rozhodnúť, náležitým spôsobom odôvodniť rozsudok zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením.

Podaním doručeným súdu dňa 3.6.2015 žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť s poukazom na zmenu právnej úpravy, v dôsledku ktorej predmetný rozhodcovský rozsudok, o zrušení

ktorého súd koná, prestal účastníkov rozhodcovského konania - žalobkyňu a žalovaného zaväzovať (§ 243d ods. 1 Exekučného poriadku v aktuálnom znení).

Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal účastníkov konania.

Na pojednávaní dňa 11.6.2015 právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný do 3 mesiacov od účinnosti novely Exekučného poriadku, t.j. do 31.3.2015 nepodal návrh na vykonanie exekúcie na základe predmetného rozsudku arbitrážneho súdu. Poukázal na to, že Krajský súd v Prešove sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal námietskou týkajúcou sa novelizácie exekučného poriadku. Vyslovil názor, že súd podľa jeho názoru nemá o čom rozhodovať, že žalobca a žalovaný nie sú vzhľadom na uvedenú novelizáciu Exekučného poriadku v spore vecne legitimovaní, nakoľko rozhodcovské rozhodnutie po tomto termíne prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať, žalobca nie je viazaný povinnosťou založenou mu rozhodcovským rozsudkom a žalovaný nemôže uplatňovať nárok mu rozhodcovským rozsudkom priznaný, teda sú splnené kumulatívne všetky predpoklady obsiahnuté v uvedenej právnej norme. Vzhľadom na uvedené trval na tom, aby súd žalobu zamietol, pretože došlo k takej právnej skutočnosti, že aktuálne postavenie účastníkov konania sa ani v dôsledku meritórneho rozhodnutia okresného súdu v tomto konaní zásadne nemôže zmeniť a takéto akademické rozhodovanie by stratilo akýkoľvek zmysel predpokladaný Občianskym súdnym poriadkom.

Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 11.6.2015 trvala na podanej žalobe. Poukázala na to, že rozhodcovská doložka, ktorá bola uvedená v zmluve je neplatná, pretože, ako už súd konštatoval, je neprijateľná podmienka zmluvy. Zároveň predložila súdu rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý bol vydaný po účinnosti novely Exekučného poriadku, ktorým súd potvrdil rozsudok tunajšieho súdu, ktorým bol zrušený rozhodcovský rozsudok. Uviedla, že pohľadávka stále existuje, ale je nevyožiteľná.

Na pojednávaní dňa 29.9.2015 žalobkyňa uviedla, že zmluvu podpísala tak, že prišla svedkyňa pani J. aj s kolegyňou, ktorá jej nevysvetlila čo je rozhodcovská doložka, ale len ukázala, kde má podpísať zmluvu, pretože sa ponáhľala. Bolo jej vysvetlené, aká je to poisťovná zmluva, že ide aj o sporenie aj o poistenie, takže zmluvu chcela uzavrieť, ale o rozhodcovskej doložke jej nič nehovorila.

Svedkyňa Q. J., na pojednávaní dňa 29.9.2015 uviedla, že si presne nepamätá detaily ohľadom uzatvorenia poisťovnej zmluvy, ale pamätá si, že uzatvárala zmluvu so žalobkyňou, táto ju chcela uzavrieť a pred uzavretím zmluvy bola oboznámená so všetkými všeobecnými podmienkami, ktoré zo zmluvy vyplývali.

Súd sa oboznámil s návrhom na začatie konania, s prednesom právnych zástupcov účastníkov konania a vykonal dokazovanie prednesom žalobkyne, výsluchom svedkyne Q. J. a oboznámil sa s listinnými dôkazmi, najmä poisťovnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 1.8.2007, Všeobecnými poisťovnými podmienkami /ďalej len VPP/, dodatkom k VPP, oznámením o zániku poistenia, rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu v Košiciach sp. zn. 2C/1299/2012 zo dňa 19.1.2012, záznamom o požiadavkách a potrebách klienta k poisťovnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX a zistil, že skutkový stav zodpovedá stavu, ako ho v žalobe opísala žalobkyňa s tým, že rozhodcovský rozsudok jej bol doručený dňa 15.4.2013.

Na základe takto ustáleného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014 účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Podľa § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014 účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014 ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok

zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom od 1.1.2015 tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak

a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že

1. nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní,

3. rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti,

4. rozhodcovský súd nebol ustanovený, rozhodcovské konanie neprebiehala spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej alebo

b) súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

Podľa § 40 ods. 2 citovaného zákona súd v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. b).

Podľa § 40 ods. 3 citovaného zákona ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 40 ods. 4 citovaného zákona na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu.

Podľa § 43 ods. 1 citovaného zákona ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Podľa § 54b ods. 1 citovaného zákona ustanovenia tohto zákona sa použijú aj na konania začaté pred 1. januárom 2015.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len Obč. zák.) účinného v čase podpísania zmluvy spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Obč. zák. ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 Obč. zák. dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Obč. zák. spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Obč. zák. za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa § 53 ods. 3 Obč. zák. ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 Obč. zák. za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 Obč. zák. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 Obč. zák. v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa XV. časti bodu 1 VPP poisťovňa a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov s výlukami a odchylnou právnou úpravou vykonanou týmto článkom, štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom.

Podľa XV. časti bodu 2 VPP pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený podľa potreby od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými na výkon rozhodcu zo strany poisťovne. Svoj výslovný, bezvýhradný a neodvolateľný súhlas s týmto vyjadruje poisťník podpisom týchto všeobecných poistných podmienok. Rozhodca musí byť plnoletý, spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu, musí mať skúsenosti na výkon funkcie rozhodcu a musí byť bezúhonný. Poisťovňa vydá štatút rozhodcovského súdu a jeho rokovací poriadok, ktorý zverejní na svojej internetovej stránke. Ak stály rozhodcovský súd zriadi osobitná právnická osoba, jeho štatút i rokovací poriadok vydá táto právnická osoba a zverejní ho postupom podľa § 12 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z. uverejnením v Obchodnom vestníku.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) ďalej len EP exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 243d ods.1 EP exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Vzhľadom na zistený skutkový stav a citované zákonné ustanovenia súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

V prvom rade sa súd zaoberal návrhom žalovaného na zamietnutie žaloby z dôvodu zmeny právnej úpravy, v dôsledku ktorej predmetný rozhodcovský rozsudok o zrušení ktorého súd koná, prestal účastníkov rozhodcovského konania (ale aj účastníkov tohto súdneho konania) zaväzovať. Konkrétne ide o ustanovenie § 243d ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“), ktoré upravuje prechodné ustanovenia k úprave účinnej od 1.1.2015. Podľa tohto ustanovenia exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zákon č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní - pozn. súdu), vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva

účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Keďže žalovaný doposiaľ nepodal návrh na vykonanie rozhodcovského rozsudku, ktorého zrušenia sa žalobkyňa v tomto konaní domáha, tento už účastníkov nezaväzuje, teda dosiahol sa cieľ, ktorý svojou žalobou žalobkyňa chcela dosiahnuť.

Je pravdou, že prechodné ustanovenia EP k úprave účinnej od 1.1.2015 zaviedli lehotu, do ktorej je potrebné navrhnuť výkon rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskej veci, inak tento rozsudok účastníkov nezaväzuje, čiže ho nie je možné vykonať. Z tohto pohľadu sa teda javí, že o zrušení rozhodcovského rozsudku nie je potrebné rozhodovať, resp. že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je už nedôvodná.

Čisto teoreticky sa dá s návrhom právneho zástupcu žalovaného na zamietnutie žaloby z dôvodu zmeny právnej úpravy súhlasiť, avšak súdu sa javí vecne a procesne správnejší postup prejednanja žaloby a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach zrušil z týchto dôvodov:

Ustanovenie § 243d ods. 1 EP malo za cieľ, aby rozhodcovské rozsudky, ktoré neboli „dané na výkon“ nezaťažovali exekučné súdy a prestali účastníkov konania zaväzovať. Teda účinkom zákonného ustanovenia je prelomenie materiálnej právoplatnosti, ale nie zrušenie rozhodcovského rozsudku. Prelomenie materiálnej (nie formálnej) právoplatnosti rozhodcovského rozsudku má za následok, že je možné vo veci konať a rozhodnúť. Týmto ustanovením sa rozhodcovský rozsudok ex lege nezrušuje a zákon výslovne neustanovoval, že napadnúť možno len právoplatný rozsudok - v prípade zákona č. 355/2014 Z.z. možno napadnúť dokonca rozsudok neprávoplatný.

Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, že exekučné konanie je začaté dňom doručenia návrhu na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi (§ 36 ods. 2 EP), súdu je známu z jeho úradnej činnosti, že v niektorých prípadoch je žiadosť o udelenie poverenia zaslaná súdu aj po uplynutí niekoľkých mesiacov od doručenia návrhu súdnemu exekútorovi. Aj keď lehota na podanie návrhov na vykonanie exekúcie bola stanovená do 3 mesiacov od účinnosti zákona, t.j. 31.3.2015, nie všetky žiadosti súdnych exekútorov o udelenie poverenia už musia byť aj doručené súdu (aj vzhľadom na množstvo takto podaných návrhov na podklade rozhodcovských rozsudkov, ktorých výkon ešte nebol navrhnutý). Žalovaný síce vyhlásil, že žiaden návrh na výkon exekúcie voči žalobkyni na základe rozhodcovského rozsudku nepodal, ale ak by súd žalobu zamietol a toto vyhlásenie by sa ukázalo nepravdivým, žalobca by sa dostal do situácie, kedy by už nemohol podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Samozrejme, by sa žalobkyňa ako povinná v exekučnom konaní mohol brániť námietkami, resp. inými prostriedkami upravenými v EP, čo by však znamenalo znova nastolenie „sporu“, ktorý sa rieši už v tomto konaní.

Teda dôvodom je aj právna istota účastníkov konania. Vyriešenie sporu zrušením rozhodcovských rozsudkov z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nie je konečným rozhodnutím, keďže súd musí zo zákona pokračovať v konaní v rozsahu žalôb podaných na rozhodcovský súd, v ktorých bude rozhodnuté, či žalovaný má voči žalobkyni pohľadávky alebo nie.

Ďalším dôvodom, pre ktorý sa súd nepriklonil k návrhu právneho zástupcu žalovaného je posilnenie postavenia spotrebiteľov a zamedzení obchodných praktík žalovaného, ako napríklad v tomto prípade. Ochrana spotrebiteľa je jedným z nosných záujmov Európskej únie, ktorá sa premieta tak do právnej úpravy EÚ ako aj do právnej úpravy v Slovenskej republike, ako aj do judikatúry Európskeho súdneho dvora a judikatúry slovenských súdov. Judikatúra ESD, ako aj slovenských súdov považuje normy na ochranu spotrebiteľa za normy na úrovni verejného poriadku, na ktorých dodržiavaní je potrebné bez výhrady trvať. Súdu je z úradnej činnosti známe, že žalovaný si v nejednom prípade uplatnil svoje nároky v rozhodcovskom konaní na základe rozhodcovskej doložky, ktorú súdy už v mnohých konaniach vyhlásili za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v dôsledku toho neplatná.

Účastníci konania uzavreli poisťnú zmluvu, kde žalobkyňa vystupovala ako fyzická osoba, ktorá zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ, kým žalovaný pri poskytovaní poistenia vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Z uvedeného potom vyplýva, že poisťná zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania má charakter spotrebiteľskej zmluvy a táto musí spĺňať aj požiadavky upravené v §§ 52 a nasl. OZ, ktoré obsahujú úpravu spotrebiteľských zmlúv.

Vo VPP bola okrem iného upravená aj rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodoval a ktorej platnosť žalobkyňa namieta. Okrem podpisu žalobkyne na konci VPP podpísala

žalobkyňa aj osobitné zmluvné dojednania, v ktorých v bode 2 je vopred naformulovaný súhlas zmluvných strán s riešením sporov v rozhodcovskom konaní v zmysle časti XV. VPP.

Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu arbitrom rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. Častokrát sa takáto rozhodcovská zmluva vyjadrí len v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je predsa len význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v krízových situáciách a vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak

udeje v súkromnoprávnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva arbitrom vrátane princípu dobrých mravov a rešpektovania ochrany práv spotrebiteľov je plne opodstatnená. Súd zastáva názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom dojednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, sú odôvodnené.

Občiansky zákonník len indikatívne vypočítava okruh neprijateľných zmluvných podmienok (slovo najmä v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka) a súd môže označiť za neprijateľnú aj inú zmluvnú podmienku. Súdu nebráni, aby judikoval neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj na vzťahy, ktoré predchádzali zaradeniu zmluvnej podmienky medzi neprijateľné podmienky priamo do zákona, prípadne aj na inú podmienku, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v intenzite upravenej v cit. § 53 ods. 1 OZ. Smernica 93/13/EHS odporúčajúcim spôsobom vypočítava niektoré nekalé podmienky, pričom v prílohe sa dotýka aj rozhodcovskej doložky v štandardných zmluvách za stavu, že proces pred rozhodcom nie je právne regulovaný.

Rozhodcovskú doložku upravenú v znení, ako je uvedené vyššie, súd považuje za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to z nasledovných dôvodov:

Rozhodcovská doložka je upravená vo VPP a to v ich XV. Časti - Rozhodcovské konanie pričom v súlade s ustanovením § 788 ods. 3 Obč. zák., všeobecné podmienky poistenia (poistné podmienky) tvoria súčasť poistnej zmluvy. Vychádzajúc zo znenia poistnej podmienky sú záväzne a sú obligatórnou súčasťou poistnej zmluvy, ktoré spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť.

Rozhodcovská doložka je vopred naformulovaná dodávateľom a neumožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie o prípadnom spore na všeobecnom súde. Ak by spotrebiteľ aj chcel riešiť spor na rozhodcovskom súde, z uvedenej rozhodcovskej doložky nie je možné zistiť, ktorému súdu by mal žalobu adresovať, keďže rozhodcovský súd v zmysle časti XV. bodu 2 bude podľa potreby vytvorený od prípadu k prípadu troma fyzickými osobami poverenými poisťovňou, teda žalovaným, pokiaľ poisťovňa nepoverí osobitnú

právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. pokiaľ sama poisťovňa nezriadi stály rozhodcovský súd. Poisťovňa pritom má vydať štatút rozhodcovského súdu. Takýto spôsob zloženia, resp. určenia rozhodcovského súdu je podľa názoru súdu ukážkovým príkladom neprijateľnej podmienky, keďže by malo ísť o súd vytvorený žalovaným ako dodávateľom, resp. osobou poverenou žalovaným, teda bola by tu veľká pochybnosť o objektivnosti takéhoto súdu. Z takto formulovanej rozhodcovskej doložky nakoniec ani nemôže súd vyvodiť iný záver ako ten, že ide o rozhodcovskú doložku šitú priamo na mieru žalovanému s cieľom na jednej strane zabezpečiť si v prípade potreby rozhodnutie súdu, ktorý mu bude priznávať požadované nároky a na druhej strane dosiahnuť stav, keď si spotrebiteľ nebude uplatňovať prípadné svoje nároky, pretože podľa rozhodcovskej doložky si ich môže uplatňovať iba v rozhodcovskom konaní, ale podľa rozhodcovskej doložky nevie, ani nemôže vedieť, na akom rozhodcovskom súde si ich má uplatniť.

Na neprijateľnosti uvedenej rozhodcovskej doložky podľa názoru súdu nič nemení to, že v konečnom dôsledku si žalovaný uplatnil svoje nároky na rozhodcovskom súde, ktorý už je zriadený, teda nezriaďoval ho sám, resp. nepoveril niekoho na jeho zriadenie, pretože už skutočnosť, že podmienka je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa, postačuje na to, aby bola neprijateľná. V opačnom prípade by bolo dosť ťažké, ak nie priam nemožné dosiahnuť cieľ sledovaný aj smernicou 93/13/EHS, teda

zabezpečiť, aby spotrebiteľia neboli viazaní neprijateľnými podmienkami, keďže by bolo ich možné obísť podobne, ako to v tomto prípade urobil žalovaný a obranou takisto ním použitou, že rozhodcovský súd, ktorý nakoniec reálne konal, je nezávislý od žalovaného.

Neprijateľnosti rozhodcovskej doložky a názoru, že jej cieľom je hlavne dosiahnutie rozhodnutia, ktoré by mohlo byť exekučným titulom, bez toho, aby sa vecou zaoberal všeobecný súd, nasvedčuje aj rokovací poriadok rozhodcovského súdu a sadzobník poplatkov. Aj keď uvedený postup nie je právne významný pre posúdenie rozhodcovskej doložky (túto súd považuje za neprijateľnú z vyššie uvedených dôvodov), súd ho na dokreslenie uvádza.

Žaloba a rozsudok sa síce doručujú do vlastných rúk protistrane (§ 5 bod 3 rokovacieho poriadku), ale tieto je možné považovať za doručené, aj keď si protistrana zásielku nevyzdvihne v odbernej lehote, pričom v zmysle § 24 bod 2 rokovacieho poriadku v skrátených konaniach (teda bez ústneho pojednania žaloby) sa rozhoduje v sporoch, ak predmetom je peňažná pohľadávka nepresahujúca 66 500 eur, pričom aj takýto rozsudok spolu so žalobou je možné doručiť aj tzv. náhradným doručením, teda o tomto sa ani účastník nemusí dozvedieť. Pri spotrebiteľských nárokoch je možné žiadať ústne pojednanie sporu, ak predmet konania presahuje 300 eur, ale takáto žiadosť je spoplatňovaná (§ 29b rokovacieho poriadku). Od tohto poplatku (36 eur v zmysle sadzobníka poplatkov - príloha č. 2 rokovacieho poriadku bod 1) spotrebiteľ nie je oslobodený, podobne, ako od poplatku za preskúmanie námietky nedostatku právomoci (§ 29b bod 2 rok. poriadku), ktorý predstavuje 360 eur (príloha č. 2 bod 4 sadzobníka poplatkov). Za návrh na oslobodenie od poplatkov je pritom žiadateľ povinný uhradiť poplatok vo výške 36 eur (príloha č. 2 bod 3 sadzobníka poplatkov). Z poučenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že za podaný odpor je potrebné uhradiť poplatok vo výške 72 eur, ktorého zaplatenie je podmienkou prihladenia na odpor. Odpor je pritom potrebné podať v lehote 5 dní. Trovy priznané rozhodcovským súdom sú vo výške 276 eur.

Spotrebiteľ je v konaniach, v ktorých uplatňuje alebo bráni svoje práva vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, oslobodený od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, teda v súdnom konaní neplatí žiadne poplatky. Ak sa v súdnom konaní vydá rozhodnutie v skrátenom konaní (čiže platobný rozkaz), nie je možné ho doručiť tzv. fikciou doručenia, teda považovať žalobu a platobný rozkaz za doručený, aj keď si ho protistrana neprevzala v odbernej lehote. odpor proti platobnému rozkazu je možné podať v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu (ide o ochranu druhej strany v konaní, ktorá dostane už rozhodnutie, ktoré môže byť vo veci konečné bez toho, aby vedela, že voči nej prebieha nejaké konanie). V prípade nedoručenia platobného rozkazu, sa tento ruší bez toho, aby odporca musel urobiť nejaký procesný úkon. V prípade, ak by predmetom konania pred všeobecným súdom bola suma uplatnená v rozhodcovskom konaní, náhrada trov úspešnému účastníkovi by činila necelých 70 eur (súdny poplatok vo výške 16,50 eur a trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci vo výške 48,46 eur bez DPH).

Takýto postup rozhodcovského súdu a podmienky na uplatnenie určitých úkonov tiež značne sťažuje postavenie spotrebiteľa, ak by rozhodcovskú doložku súd považoval za prijateľnú (čo už vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje). Aj tento postup zvoleného rozhodcovského súdu nasvedčuje tomu, čo bolo skutočným cieľom dojednania rozhodcovskej doložky. Aj rozhodcovské konanie, ktoré by bolo založené skutočnou dohodou zmluvných strán o rozhodcovskej doložke, musí v prípade spotrebiteľských zmlúv a sporov z nich vyplývajúcich dosahovať štandardy minimálne na úrovni, aké sú zaručené podľa Občianskeho súdneho poriadku a súvisiacich predpisov (napr. oslobodenie od súdnych poplatkov a pod.).

Hlavnou námietkou žalovaného v priebehu konania bola skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola osobitne dojednaná, preto je platná. Z celého znenia uvedenej námietky oprávneného vyplýva, že žalovaný poukazuje a vychádza zo znenia § 53 ods. 1 OZ účinného od 1.1.2008, ktoré upravuje, že nejde o neprijateľnú podmienku, ak je individuálne dojednaná. V prvom rade súd považuje za potrebné uviesť, že poisťná zmluva bola uzavretá v roku 2007, kedy ešte uvedené ustanovenie § 53 ods. 1 OZ neplatilo, preto súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka účinné v čase uzavretia zmluvy, teda posudzoval rozhodcovskú doložku v zmysle § 53 ods. 1 OZ, či nejde o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Osobitné vyjednanie sa má sledovať z pohľadu ochrany spotrebiteľa, to znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam. Spôsob, akým bola zmluva spotrebiteľovi - žalobkyni predložená, je skôr o nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým oprávnený sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok, čo predstavuje nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Ak by aj na tento prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenie účinné od 1.1.2008, potom by bolo potrebné prihliadať aj na § 53 ods. 2 OZ účinný od 1.1.2008, podľa ktorého za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Po zohľadnení tohto ustanovenia súd dospel k záveru, že rozhodcovskú doložku nie je možné považovať za individuálne dojednanú. Je totiž zrejmé z celého znenia VPP, že aj keď na ich konci je osobitný odsek, ktorý odkazuje na akceptovanie rozhodcovskej doložky upravenej v časti XV. VPP, túto doložku nemohla žalobkyňa žiadnym spôsobom ovplyvniť. Osobitné zmluvné dojednania, podobne ako celé VPP, sú písané malým, husto písaným textom, ktoré sťažujú ich čítanie. Žalovaný sa bránil, že žalobkyňa si mohla vybrať, či osobitné dojednania podpíše. Na konci VPP je malý rámček na podpis pre klienta, hneď za tým sú osobitné dojednania k poisťnej zmluve a následne sú uvedené dva väčšie rámčeky, jeden na podpis pre klienta a jeden pre zamestnanca poisťovne, resp. sprostredkovateľa poistenia. Uvedené usporiadanie rámčekov na podpis navodzuje dojem, že ten hlavný, či dôležitejší podpis na konci VPP je až ten za osobitnými dojednaniami, keďže až za týmto nasledujú rámčeky pre podpisy oboch zmluvných strán. Aj toto nasvedčuje (podobne ako mnoho žalôb podaných aj na tunajšom súde s rovnakým skutkovým podkladom), že tvrdenia žalobkyne o tom, že podľa pokynov sprostredkovateľa poisťnej zmluvy treba VPP podpísať dvakrát, pričom klient nie je skutočne oboznámený, čo vlastne podpisuje, sú pravdivé.

Súd poznamenáva, že inštitút individuálne dohodnutej podmienky je potrebné vykladať v súlade s cieľom Smernice Rady 93/13/EHS /na ktoré poukazyval aj právny zástupca žalovanej/ o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhovaná vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (č. 3 ods.2). V tomto prípade bola rozhodcovská doložka navrhnutá dodávateľom vopred na predpísanom tlačive, o čom svedčí aj to, že jedinými údajmi, ktoré boli do všeobecných obchodných podmienok dopisované rukou, boli údaje o osobe poisťníka, osobe konajúcej za poisťovňu, číslo poisťnej zmluvy a dátum a miesto podpisu zmluvy.

Spotrebiteľ, ak si želá niečo z určitých dôvodov, minimálne sa predpokladá, že vie, prečo chce niečo individuálne vyjednať. Skutočnosť, že doložka je formulovaná v rámci štandardnej formulárovej zmluvy, neodôvodňuje záver, že oprávnený preukázal osobitné vyjednanie. Naopak, ide o docielenie stavu, ktorý má formálne indikovať vyňatie rozhodcovskej doložky z režimu súdnej kontroly, čo súd hodnotí ako nekalú obchodnú prax v zmysle cieľov Smernice 2005/29 „O nekalých obchodných praktikách“, článok 5 a násl. .

K tomu súd poukazuje na znenie predmetnej rozhodcovskej doložky, podľa ktorého je dôvodom jej uzavretia „účelnosť, praktickosť a rýchlosť konania“. Takéto znenie vytvára pre spotrebiteľa klamlivý dojem, že rozhodcovské konanie má v porovnaní so súdnym konaním len samé výhody a že je v záujme samotného spotrebiteľa. Nie je v ňom žiadna zmienka o tom, že v rozhodcovskom konaní mu (ako žalovanému) nebude poskytnutý taký priestor na uplatnenie procesných práv na obranu proti uplatnenému nároku, ako mu poskytujú procesné predpisy v prípade konania pred súdom. Rozdiely medzi konaním pred všeobecným súdom a rozhodcovským súdom už boli popísané vyššie.

Na uvedené skutočnosti súd poukázal na zdôraznenie toho, že podľa znenia rozhodcovskej doložky je dôvodom jej uzavretia „účelnosť, praktickosť a rýchlosť“, avšak v konečnom dôsledku je účelom rozhodcovského konania zjednodušenie prístupu žalobcu k rýchlemu vydaniu exekučného titulu na úkor spotrebiteľa eliminovaním jeho práva brániť sa proti uplatňovanému nároku, pričom spotrebiteľ o týchto skutočnostiach (vzhľadom na znenie rozhodcovskej doložky) nemohol mať vedomosť.

Zo záznamu o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve žiadnym spôsobom nemožno vyvodíť záver, že z neho vyplýva, že by žalobkyňa bola poučená o rozhodcovskej doložke a jej prípadných následkoch, ako to tvrdil žalovaný. Tento záznam sa týka výslovne potrieb klienta v súvislosti s uzavretím poisťnej zmluvy a jediná zmienka o rozhodcovskom konaní je len v tom zmysle, že v prípade sporov je možné využiť rozhodcovské konanie na riešenie sporov (kým podľa VPP už nejde o možnosť, ale de facto povinnosť).

Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcej sa právomoci súdu na konanie v zmysle § 106 ods. 1, resp. ods. 3 O.s.p., k tejto súd poznamenáva, že z rozhodcovského spisu je zrejmé, že žalobkyňa odpor proti rozhodcovskému rozsudku nepodala, teda rozhodcovský súd nemá o čom rozhodovať v riadnom konaní, pričom v danom prípade nejde o situáciu, že sa rieši vec sama a súd zistí, že by mal spor rozhodovať rozhodcovský súd (ako to upravuje § 106 ods. 1 O.s.p.), resp. že vo veci samej už začal konať rozhodcovský súd, ale ide o konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na ktoré má stále právomoc všeobecný súd.

Súdu je známe z úradnej činnosti, a tiež je známe, že vo väčšine prípadov súdy v exekučných konaniach, kde ako oprávnený vystupuje žalovaný a žiada vymáhať dlžnú sumu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného na základe rozhodcovskej doložky obsahovo totožnej s tou, ktorú súd posudzoval v tomto prípade, poskytujú ochranu povinným, ktorí v pôvodnom konaní boli v pozícii spotrebiteľa, a to z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky. Mnohé z týchto rozhodnutí boli potvrdené aj odvolacím súdom NS SR.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd konštatuje neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobila nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Rozhodcovský súd preto nemohol rozhodnúť na základe tejto doložky a teda nemal právomoc vo veci konať. Na základe uvedeného súd návrhu vyhovel a zrušil predmetný rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., t.j. podľa zásady úspechu, podľa ktorého žalobkyňa ako úspešná účastníčka má právo na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie a bránenie svojho práva.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p., súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

Súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.